

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY
PIERKOVÁ
a tajomné zrkadlo

Albatros

Emily Pierková

a tajomné zrkadlo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.albatros.sk

www.albatrosmedia.sk

Holly Webbová

Emily Pierková a tajomné zrkadlo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY
PIERKOVÁ

a tajomné zrkadlo

Albatros

Preložila Martina Petáková

Text copyright © Holly Webb, 2013

Cover illustration © Rosie Wheeldon, 2013

Translation © Martina Petáková, 2015

ISBN ISBN v tlačenej verzii 978-80-00-04065-3

ISBN e-knihy 978-80-00-04133-9

(1. zverejnenie, 2016)

Pre Holly a Bethana

„Čo na mňa tak zízaš?“ nazrela Lory ponad svoju hrianku na Emily.

„Nezízam!“ odvetila Emily. Usilovala sa znieť presvedčivo, hoci to nebolo ľahké. Naozaj na sestru hľadela s očami dokorán. Nevedomky. Prosto sa tak dívala na všetkých členov svojej rodiny – na Larka s Lory, na Robin, dokonca i na mamu s ockom.

Momentálne to však bolo pochopiteľné. Len pred týždňom jej oznámili, že je adoptovaná. Teda presnejšie – našli ju. *Som najdúch*, premýšľala Emily. Lyžicou premiešavala vložky v miske. Nemala chuť raňajkovať. Kto dnes len tak nájde dieťa? Také veci sa predsa diali dávno predtým, než prišla na svet.

A ktoré dieťa má za sestry dvojčatá, ktorým rastú krídla? Väčšina ľudí neverí na víly. Emily však vedela, že sa mýlia – žila rovno s piatimi.

„Zasa zízaš!“ odvrkla Lory. Hrianku položila na tanier a pozrela na sestru. „Nepáči sa ti môj mejkap?“

„Nie... je taký ako vždy,“ pokrčila plecami Emily. Lory obľubovala trblietavé očné tiene, no stred-

ná škola, na ktorú chodila, prísne zakazovala študentkám akékoľvek šminky. Preto sa jej sestra maľovala len cez víkendy. S každou kozmetickou čačkou, čo jej padla pod ruku, sa vždy hrala najmenej dobrú polhodinu. Dnes zdobili končeky jej mihalníc drobné fialkové kamienky.

„Vidíš cez to niečo?“ spýtala a Emily, nakláňala sa ponad stôl a pohľadom skúmala hustý vejár rias ľahkých ako pierko.

„Isteže,“ odvrkla Lory podráždene. Keď sa zamračila, jej mihalnice sa zatrepotali a fialkové kamienky jemne tancovali vo vzduchu. Emily si zahryzla do hornej pery, nespúšťala pohľad z ozdôbok. Odrazu z nich narástli trblietavé krídelká a kamienky vzlietli zo sestriných rias. Trepotali sa vo vzdu-

chu a bzučali okolo Loriných vlasov, až za okamih znova pristáli na jej mihalniciach. Emily premýšľala, či sa jej sestra ozdobila drobnými živými muškami zo sveta víl, alebo svojej sestre počarila, aby jej kamienky vzlietli rovno pred očami.

„Mmm, to určite. Preto sa skotúľala dolu schodmi,“ štuchla do svojej sestry Lark, keď si na ďalšiu hrianku natierala marmeládu. Lorina záľuba vo všetko blyšťavom nebolo to jediné, čo od seba dvojčičky odlišovalo. Lory bola plavovlasá, účes Lark hral všetkými odtieňmi hnedej – no hoci boli rozdielne, už na prvý pohľad bolo zrejmé, že sú sestry. A Robin, Emilin mladší brat, mal zašpicatenú bradu a veľké oči – presne ako jeho sestry. Patrili k sebe.

Odlišný výzor ostatných členov rodiny bol prvým dôvodom, prečo mala Emily občas pocit, akoby bola z iného cesta. Na svoju rodinu sa nepodobala. Mala dlhé vlnité vlasy, ktoré – hoci sa občas na končekoch stáčali do vzhľadných kučier – vždy vyzerali, akoby práve vyskočila z postele. Tmavé oči sa v jej odraze v zrkadle občas zdali celkom pekné. Chýbala jej však iskra, ktorú vyžarovali ostatní členovia rodiny. Dokonca aj ocko bol skutočný krásavec. Často dával rozhovory o knihách, ktoré napísal, novinári sa však vo svojich článkoch vždy napokon viac zamerali na jeho líčne kosti hodné filmových hviezd či husté striebristé vlasy.

Lory s úškrnom pozrela na Emily: „Keď už na mňa zízaš, sleduj toto.“

Emily prehltila. „Takže neboli živé?“

Lory prevrátila oči. „Stále zabúdam, ako veľa toho ešte nevieš.“

„Tak mi to povedz!“ vyhrkla Emily, no Lory a Lark na seba len pozreli a v jednom okamihu – ako to len dvojčatá vedia – pokrčili plecami. „Spýtaj sa mamy,“ odvetila Lory. „Alebo ocka. Ale v tom prípade ti držím palce. Dnes s ním nie je rozumná reč. Chcela som vedieť, či sa s nami naraňajkuje. Vraj zaujímavá otázka a či si myslím, že zuby musia nevyhnutne z niečoho vyrastať. Určite zas píše o nejakých strašidlách.“

Emily vzdychla. „Tak povieš mi o tých mužkách, čo ti vzlietli z mihalníc? Neboli to iba začarované trblietavé kamienky, však?“

„Tu nesmieme čarovať, Ems,“ vysvetlila Lark. Vždy bola trpezlivejšia než Lory. To Lark sa zväčša podarilo presvedčiť Lory, aby im Emily mohla robiť spoločnosť. Teraz však mali trinásť – odrazu boli veľkáčky a spoločnosť malej sestry im už nebola po vôli.

„Lory ma začarovala, preto som ich videla!“ namietala Emily. „Alebo to nebolo kúzlo?“

„No dobre,“ priznala Lory. „Ale len také maličké. Nič mi zaň nehrozí, ani mama s ockom by si ho nevšimli.“

„Nechápem, prečo si miesto normálnych šminiek na tvári prsto niečo nevykúzliš,“ zašomrala Emily. „Aspoň by ti to v kúpeľni netrvalo celú večnosť.“

„Preto, lebo... to nejde.“ Lory mala zjavne na ja-

zyku oveľa úsečnejšiu odpoveď, no Lark do nej šťuchla laktom. Dokončila milším tónom: „Keby som si mejkap vyčarovala, nemohla by som ho cez deň zmeniť, nie?“

„No to určite,“ pohotovo odvetila Emily. Napríklad lak na nechtoch Lory striedala tak často, ako sa jej zachcelo. Hoci aj štyrikrát za deň.

„To by už nebolo len nejaké drobné kúzlo,“ trpezlivo vysvetľovala Lark. „Ľudia by ju videli inú, než aká v skutočnosti je – ty aj všetci ostatní. Takže by to kúzlo musela zakaždým zopakovať. Veľakrát.“

„Mmm,“ prikývla Emily. Dávalo to zmysel. „A čo by sa stalo, keby si toľko čarovala? Niečo zlé?“ Zamračila sa a premýšľala nad možnými následkami – zrútilo by sa azda nebo alebo by sa

na oblohe odrazu objavili draky, pripravené rozmetat' jej sestru na popol?

„Mama by mi nariadila domáce väzenie.“ Lory si do úst napchala zvyšok hrianky, vstala od stola a odkráčala do záhrady.

Emily vzdychla a mlčky miešala mlieko na dne misky. Toľkým veciam stále nerozumela! Prirodzene, bola vd'áčná, že keď ju jej otec Ash našiel opustenú na brehu rieky, vzal ju so sebou domov – život inde si nedokázala predstaviť. Posledný týždeň však neustále myslela na svojich skutočných rodičov. Prečo ju nechali zabalenú v perinke kdesi pri rieke? Emily sa usilovala predstaviť si ten deň. Jej adoptívny otec sa prechádzal pod vrbami lemujúcimi riekou – podľa

jeho rozprávania bolo nádherné popoludnie – a odrazu zbadal drobné bábätko. Ukrývala sa jej mama celý čas v kríkoch a čakala, kým niekto nájde jej maličkú? Nechcela vyskočiť a vziať si ju späť?

A aká by bola vlastne Emily, keby vyrastala so svojou pravou mamou?

„Možno boli tvoji skutoční rodičia znamenití kuchári,“ podotkol Robin, keď zbadal, ako Emily d'obkala do horúcich mafinov na plechu a fúkala si popálené prsty. Ich veľkému psiemu spoločníkovi Gruffovi sa na ne tiež zbiehali sliny. K plechu bol čoraz bližšie a vďaka svojej výške mal fúzy, ktoré mu brneli nedočkavosťou, tesne pri čerstvo upečených dobrotách.

Emily sa prudko strhla a jeden mafin sa skotúľal zo stola.

Robin ho pohotovo zachytil, prv než spadol na zem. Tak rýchlo by to nedokázal žiaden človek. „Ten je môj. Desaťsekundové pravidlo.“

Gruff pozrel na Robina – na všetkom, čo zo stola dopadlo na zem, si totiž mohol pochutnať práve on. A Robin to vedel.

„Veď sa ani nedotkol zeme!“ krútila hlavou Emily.

„Veľa nechýbalo,“ usmial sa na ňu Robin sprisahanecky. „A keby aj, neprekážalo by mi to. Nieкто ho predsa musí zjesť. Myslíš si, že mám pravdu, pokiaľ ide o tvojich rodičov?“

„Ja neviem,“ odvrátila sa Emily a uložila plech do umývadla, „nepremýšľala som o tom.“

„Klamárka.“ Robin odbalil mafin z papiera na pečenie. „Voňajú fantasticky,“ skonštatoval a od-fukoval paru stúpajúcu z horúceho koláčika. „S čím sú? Cítim čokoládu a...“

„Pomaranče,“ ticho odvetila Emily, sadla si vedľa Robina a natiahla sa po mafin. Zaslúžila si odmenu.

„Hneváš sa na mňa, lebo som sa ťa spýtal na mamu a otca?“ vyzvedal Robin s ústami plnými sladkej dobroty.

„Nie,“ povzdychla si Emily. Robin nevyzvedal o nič menej ako ona. Pozrela naňho – a vtedy jej čosi prebleslo mysl'ou. „Kedy si zistil, že nie som

tvoja skutočná sestra?“ Robin bol od nej o dva roky mladší. Narodil sa až potom, čo si ju ich spoloční rodičia adoptovali, preto usudzovala, že mu jej príbeh museli rozpovedať.

Robin z mafina povyberal kúsky čokolády a mľaskavo ich premieľal v ústach, pričom sústredene hľadel na Emily. „Vtedy som mal päť. Alebo šesť? V každom prípade, bol som dosť veľký na to, aby som pochopil, že ti to nemám vyzradiť. Aj tak je to jedno. Navždy budeš súčasťou našej rodiny.“ Pokrčil plecami. „Zvykol som si držať jazyk za zubami. Mama ma zakliala – inú možnosť nemala. Inak by som všetkým v škôlke vytáral, že viem lietať.“

Emily prikývla, no srdce jej opätovne zalial

smútok. Hoci rozumela, prečo pred ňou Robin mlčal, nedokázala si pomôcť. Akoby nestačilo, že sa nenarodila v rodine, ktorá ju vychovávala. Dokonca ani nebola jednou z nich. Všetci jej súrodenci však poznali pravdu dávno pred ňou a tajili jej to.

„Tak či onak, vždy som vedel, že si iná,“ pokračoval Robin. „Si odlišná. Ako všetci ľudia. Keď som bol malý, nerozumel som tomu. Ale vycítil som to.“

Emily sa naňho zamračila. „Prečo sme iní?“

Robin pokrčil plecami. „Jednoducho... ste.“ Vtom pozrel na jej zmätenú, utrápenú tvár. „Nevysvetľuje sa to tak ľahko! Dobre teda... My sa rodíme inak. Možno teraz pôsobíme ako ľudia, no keď

sme ti povedali celú pravdu, na vlastné oči si videla, kým sme naozaj.“

Emily prikývla. V mysli si vybavila tú chvíľu – jeden po druhom pred jej očami rozvinuli prenádherné pestré krídla, čo im vyrastali z pliec. Aj ich tváre sa odrazu zmenili. Oči mali ešte väčšie než zvyčajne a tancovali im v nich kúzelné iskričky. A hoci Emily temer neverila vlastným očiam, pochopila, že ich prvý raz vidí v pravom svetle.

A ona sa od nich tak veľmi odlišovala.

„Spomínam si,“ prikývla slabým hlasom.

„Ako som spomínal, rodíme sa inak ako ľudia – a na rozdiel od teba nemáme krv.“

Emily žmurkla, usilovala sa sústrediť na vlastné spomienky. Videla azda niekedy, ako si Lark či

Lory rozbili kolená? Tiekla im niekedy krv? Nič také si nevybavovala. Zvyčajne to totiž bola práve Emily, kto sa dokázal potknúť aj o vlastné nohy... „Takže vôbec nekrvácate?“ spýtala sa zamračene. Pohľadom skúmala tenkú bledú pokožku na zápäsťach svojho brata, cez ktorú nepresvitali žiadne žily.

„Kúzla,“ odvetil Robin. „Žijeme vďaka nim. A práve preto cítime, keď niekomu v žilách koluje skutočná krv. Z ľudí – aj z teba – vyžaruje isté teplo. Z nás nie.“

Emily sa načiahla k bratovi a jemne sa dotkla jeho prstov. Boli lepkavé od čokolády a presne také teplé ako zvyčajne.

Robin sa na sestru uškrnul a maškrtne si oblízal čokoládový prst. „Asi som ti to nevysvetlil dost’

jasne. Viem, že nie som studený na dotyk. Keby sme boli ako z ľadu, iste by ti to neuniklo.“

„Asi nie,“ váhavo prikývla Emily. Vždy sa rada túlila k Robinovi, kým im ocko čítal z knižiek alebo im rozprával jeden zo svojich ohromujúcich príbehov. Keby bol niektorý z členov jej rodiny na dotyk celkom ľadový, rozhodne by to neprehliadla.

„Koluje v tebe život. Vďaka tomu cítia niektoré víly v ľudskej blízkosti nezvyčajnú silu. Preto sme ťa pred nimi museli chrániť. Prahnú po tebe.“ Odlomil si ďalší kúsok mafina. „A myslím, že si pre nich ešte zaujímavejšia než ostatní ľudia, pretože si vyrástla tu, v dome plnom víl. Ako ľudská bytosť máš v sebe niečo, čo ostatným

chýba – štipku mágie. Za ten čas sa stala tvojou súčasťou. A odkedy si prešla cez začarované dvere, si ešte *kúzelsejšia*.“

Emily pomaly prikývla. Dávalo to aký-taký zmysel. Hoci... nebolo by na škodu, keby tú mágiu, ktorú vraj v sebe má, dokázala používať. Miesto toho sa vďaka nej stala vyhľadávanou obeťou zlých pradávnych víl. Odrazu sa cítila ako veľký mafin upečený z dvojitej dávky čokolády. A s našľahanou polevou navrchu.

„Znamená to... že si stvorený z kúziel?“ spýtala sa opatrne. Snažila sa z Robina vydolovať čo najviac, keď mal náladu rozprávať.

„Mmm,“ slastne prikývol s ústami plnými chutného koláčika.

„Ak ale nemáš rovnaké telo ako človek, ako to, že ješ ľudské jedlo?“ Emily sa zamračene zadívala na mafin. Len čo to Robin zbadal, prikryl ho dlaňou – nehodlal sa o svoj dezert s nikým deliť.

„Aj my musíme jesť! Len nie tak často ako ľudia. V každom prípade, ja mám jedlo rád.“ Oči mu zažiarili. „Hlavne čokoládu. Niečo také fantastické museli ľudia ukradnúť od nás. Rozhodne.“

Emily ho počúvala len jedným uchom. Pohľad upierala na svoje ruky a na modré žily, čo jej slabopresvitali cez pokožku na zápästiach. Odkedy zistila, že žije medzi vílami, chcela sa o nich dozvedieť viac – nebola si však istá, či o nich chce vedieť *všetko*. „Aj upíri sú skutoční?“

Robin odfrkol. „No... ako by som to...“

„Takže sú?“ vystrašene prehltila Emily.

„Nie sú takí, akých si ich predstavuješ. Zabudni na všetky tie hlúposti o cesnaku, hryzení do krku či smiešnych plášťoch. Ale vravím, že víly sa usilujú uchmatnúť ľudí na našu stranu, ako sa len dá. Lenže tí v prítomnosti niektorých víl chradnú. Je to, akoby z nich vyprchal život. Najmä, keď začnú jesť naše jedlo. Nič sa im už nezdá také lahodné ako prv – nedokážeš si vychutnať nijakú dobrotu, iba všetkým mrháš. Zrejme je ti už jasné, kde sa vzali tie historky o upíroch,“ uškrnul sa na ňu a spodnú peru schoval za zubami. „A väčšina víl má naozaj ostré zuby.“

Emily prikývla a s kamennou tvárou hľadela

na brata. Robin vzdychol. „Hlavu hore, Ems, len sa ti snažím vysvetliť, ako sa veci majú. Pýtala si sa.“

„Nie som smutná. Ja len... Všetko je také odlišné. Niekedy mám pocit, že medzi nami nie je žiaden rozdiel, ale potom sa dozviem niečo takéto a mám pocit, akoby som ťa vôbec nepoznala. Ako som si vôbec mohla myslieť, že som tvoja skutočná sestra?“

Robin sústredene skúmal mafin a hľadal kúsky čokolády, ktoré by z neho ešte vydoloval. „Ty si moja sestra.“

Emily nespúšťala pohľad z brata. „Nie, nie som.“

Pokrčil plecami. „Ale choď. Vždy som ťa bral

ako sestru. Zväčša si ku mne oveľa milšia než Lark s Lory – a to máme spoločných rodičov.“
Posledné zvyšky mafina si napchal do úst a s nádejou v očiach pozrel na Emily. „Môžem si vziať ešte jeden?“ spýtal sa a oprášil zo seba omrvinky.
„*Puosím?*“

Emily mu bez slov podala ďalší mafin. Akokoľvek sa jej Lory, Lark, mama i otec snažili vysvetliť, že ju ľúbia ako vlastnú, že si ju chceli nechať a že je výnimočná, nedokázala sa ubrániť pocitu, že jej život je celý prevrátený naruby. Robinov pokoj i jeho nenásytná maškrtnosť – ktorá ju však vonkoncom neprekvapovala – prebúdžali v Emily ďalšie otázky.

„Myslíš si, že sa niekedy dozviem, kto sú moji

skutoční rodičia?“ vyhrkla odrazu. Vzápätí si odhryzla z mafina, aby zamaskovala svoju zvedavosť, a tvárila sa, akoby jej bola bratova odpoveď takmer ukradnutá. Robinovo správanie nasvedčovalo, že ju naozaj vníma ako svoju staršiu sestru. Nechcela však, aby mu to prerástlo cez hlavu.

„Možno by si ich mohla vyhľadať,“ zamračil sa Robin. Tenké tmavočervené obočie zvrátil takmer do jednej čiarky. „Ale stojí ti to za to? Chcem povedať...“ Pokrčil plecami. „Opustili ťa, Ems. Ja neviem...“

„Určite na to mali nejaký dôvod,“ odvetila Emily. Hlas sa jej triasol. Predsa by ju rodičia nechali pri rieke napospas osudu len tak... Alebo ju prosto nechceli?

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.